

Generositat dubtosa

written by Jaume Gras i Bartrolí | 18 de setembre de 2024

Fa pocs dies el responsable de l'autonomia Salvador Illa va dir que tothom que vulgui venir Catalunya serà "ben rebut si ve a aportar millores".

Aquesta proclama que a cop d'ull pretén ser transcendent no és altra cosa que una frase ocurrent més dels milers de frases que generen els professionals de l'autonomia d'ençà de 1980 en relació amb l'arribada de persones forasteres. Aquest és un dels negociats que tenen més ben apamat tota la nomenclatura regional d'ençà de l'arribada de més de dos milions i mig d'immigrants meridionals estimulats pel franquisme i altres amics de viatge.

El dictador va morir al llit i el que ens pensàvem que tot havia estat una estratègia malintencionada del règim autoritari que no tornariem a veure mai més, es va reprendre tan aviat van baixar els efectes dopant dels Jocs Olímpics del 92.

A hores d'ara, tothom sap que aquestes persones que venen de fora han estat cridades per subministrar mà d'obra barata a uns quants sectors econòmics, que coincideixen amb les grans corporacions espanyoles amb capital català, entre els quals, l'empresa pública autonòmica també hi està molt implicada. L'empresa pública administrativa regional també li va molt bé perquè compensa l'espoli de l'exterior secular i li permet agafar aire pressupostari.

Voleu més diners pels calaixos de la Generalitat?

Molt bé, augmenteu la població com sigui i incrementareu el PIB. Tindreu automàticament més diners per remenar. Agafeu l'evolució dels

pressupòsits de la Generalitat dels primers anys del segle XXI i ho entendreu millor.

Ja poden fer comèdia amb el nou finançament, però tot indica que es repeteix l'esquema del canvi de segle que va col·lapsar amb la crisi financera de 2008/9. Un bon pla pel club dels beneficiaris que ha donat com a resultat el retrocés del nivell de vida d'amplis sectors i el deteriorament dels serveis públics essencials com l'educació, la sanitat i l'atenció a la gent gran. A Catalunya hi ha vint mil nens que van a escoles de barracots, el resultat educatiu és deplorable i a l'estiu s'han de tancar llits hospitalaris. Un dèficit crònic integrat des de fa vint anys a la Dinamarca del Sud d'Europa que, està clar, ningú en parla.

La filosofia del *mandamàs* socialista no s'aparta ni un mil·límetre de la dels seus predecessors Pujol, Maragall, Montilla, Mas, Puigdemont, Torra i Aragonès perquè l'autonomia té en aquest negociat un criteri unànime. En aquesta qüestió relacionada amb la indústria sobre la gent que ve de fora, turisme inclòs, tothom sap que ha de dir i no dir.

El senyor Illa pot expressar el que vulgui, però aquest és un monocultiu sectorial bàsic i cal protegir-lo com quan els de la Lliga protegien amb ungles el mercat espanyol per mantenir el bon ritme productiu del sector tèxtil català durant el primer terç del segle XX. No hi ha dubte que els burgesos tenien més força que la que té ara la política que converteix als autonomistes més aviat en facilitadors. La Copa Amèrica és un bon exemple de fins on arriba la *sanfason* i la bona entesa de tot l'autonomisme per decorar, si cal, els números falsos de l'esdeveniment que van estar validats fins i tot per estudis universitaris de la Pompeu Fabra i

escampats reiteradament pel NO-DO català i la resta del NO-DO regional. Una revista amb set periodistes, *La Directa*, fa la feina que no fa una televisió pública de creguts, que ens costa un munt de milions cada any per fer publicitat. El règim es troba a aquest nivell.

No cal ser un gran economista per observar i saber que Catalunya ha empitjorat. Tothom sap que any rere any el país és molt més pobre per culpa de l'espoli històric i contumaç en el qual, amb tota la comèdia que es vulgui i les contradiccions que existeixin, hi participa tot el rovell de l'ou de l'empresa pública autonomista des de 1980. Aquesta col·laboració entre l'Estat, els regionalistes i la nomenclatura econòmica tan corrosiva per a la societat i el seu comportament arbitrari i espoliador sempre acaba arribant al mateix port de la mentida i la corrupció.

Fa pocs dies l'economista Santiago Niño Becerra va dir a TV3 (11/9/24) que el dèficit fiscal acumulat per Catalunya, segons les dades disponibles de la Generalitat des de 1986, **és de 250.000 milions d'euros**. És una xifra descomunal que ens deixa encara més estabornits quan ell mateix especifica que aquesta xifra, actualitzada segons l'evolució de la inflació, **és de 650.000 milions!** És una quantitat que ens explica quina ha estat la magnitud de la tragèdia i de la col·laboració, per activa o per passiva del club dels autonomistes adaptatius. Fa 45 anys que ho patim.

Un deteriorament social que també té unes repercussions culturals enormes, una gran descohesió per raons òbvies i un increment de la inseguretat malgrat el silenci que vol imposar el sector més establert del règim. No és cap invent per què ho

diuen tots els indicadors de la cosa pública i ho referenda el carrer. Només cal anar amb els ulls oberts i la ment una mica eixerida per comprovar-ho. Aquesta manera de fer de les elits i de la casta provinciana que dirien els que ara són casta regional, **s'apropa més** al tràfic de persones que a la beatitud angelical solidària que ens ho volen vendre el trust corporatiu dels del **Club del 299 i el pentapartit + PP català**.

En aquest festival d'hipocresia programada no hi ha res com recórrer als números per desmuntar els contes de fada

El conglomerat públic/privat que controla aquesta plataforma de negoci en què s'ha convertit Catalunya ha embogit definitivament i sembla que té molta pressa per depredar tot el que es pugui amb l'excusa que el creixement econòmic ens fa més forts. Aquesta màxima ja fa temps que la fan servir. Tant li fa el malestar i la destrucció social i nacional que causi tanta cobdícia i irresponsabilitat.

En el que portem de l'any 2024, fins al mes de juny, la població s'ha incrementat en més de 40.000 persones provinents de l'estranger, és a dir més immigrants econòmics. Aquest gruix no són ni exiliats de guerra, ni gent que arriba amb les barques des de les costes africanes que al meu entendre és un altre debat. Molt important, també. El ritme és similar al de l'any 2022 i 2023 en els que van fer cap 250.000 persones que van venir a millorar el nostre país segons el senyor Illa, i moltes butxaques afegim. I encara ens estranyem que pugin el preu dels habitatges!

El conjunt immigració + turisme s'ha convertit en una indústria lucrativa per uns quants i no

afluïxarà fins al col·lapse per què és un *modus vivendi* que necessita moure centenars de milers de persones per no defallir. De fet, quan ha afluïxat, no ho ha fet per la sensatesa dels instal·lats, sinó a conseqüència de les fortes crisis econòmiques internacionals.

Als anys 30, l'arribada de la República i el crac del 29 va estroncar el primer gran allau d'immigració per satisfer les grans obres públiques que s'estaven realitzant. De segur que hi havia en aquells moments altres intencions que en el seu moment ja li havien passat pel cap al general Martínez- Anido governador civil de Barcelona i ministre de Governació durant la Dictadura Riverista i "gran amic" dels catalans. En aquella dècada dels anys vint van desembarcar caòticament a Catalunya gairebé **400.000 persones**. A Catalunya la importació de mà d'obra sempre és desmesurada i en aquell cas ens va dur el fenomen del barraquisme que es va allargar fins als anys setanta, com a mínim. Un fenomen que ara torna a repuntar. Quina vergonya!

Als anys setanta ja havien arribat al Principat més de **2 milions de nous catalans**, segons la nova doctrina autonòmica. El flux d'immigrants meridionals fa començar a minvar no pel col·lapse de la metròpolis, sinó a causa d'una doble crisi. La del petroli i la de la transició cap a la monarquia.

L'any 2009, després de l'increment **d'1,5 milions de persones** de procedència sud-americana, marroquí i asiàtica, majoritàriament, la crisi financera i immobiliària va tornar a dosificar un creixement demogràfic, únic al món occidental. La Covid ho va alentir novament, uns anys més tard, quan el crèdit bancari i el deute van tornar a donar aire als governs i a les empreses per reprendre la seva

cursa.

Com més gent arriba a Catalunya més s'empobreix el país econòmicament i socialment i més s'enriqueixen sectors escollits per "la mà de Déu" cada cop amb menys capital català. I ens destrueix nacionalment com ho demostren totes les dades relacionades amb la pèrdua de parlants, sobretot proporcionalment. És una senzilla conseqüència de la minorització que la bona gent només vol combatre amb la filosofia positiva.

Els immigrants, un a un, família a família, no són culpables de res, només faltaria. Però la cobdícia d'uns quants els ha convertit **en les unitats productives necessàries** per enriquir a un sector i com a conseqüència empobrir a la major part del país i destarotar-lo urbanísticament. També per desnacionalitzar-lo. **Un sol poble amb tantes pàtries al cap i el castellà com la llengua franca i majoritària no era l'objectiu que s'havien marcat els catalans, ni als anys 10, ni als anys 80 del segle XX.**

Molts diran i pensaran que no n'hi ha per a tant i amb la infantil vanitat que ens caracteritza ens afirmaran, ben ufans, que som capaços d'integrar a tothom per què som la *monda* i la voluntat mou muntanyes. No va així, això.

Finalment, entre els uns i els altres, han aconseguit que tothom observi la minorització constant com si es tractés d'un problema forà. Certament, això de Catalunya és un fenomen.